

SVAKIM BLAGOSLOVOM U KRISTU

2. nedjelja po Božiću, A

Za njegov peti rođendan ponosni je otac poveo svoga sina u prodavaonicu igračaka da sam izabere igračku. Dječak se baš nije mogao odlučiti. Kako je otac navaljivao da kaže što bi htio, mali na koncu izbacila: „Želim ovu trgovinu!“ Pametno, nego što! Ako dobije prodavaonicu s igračkama, onda je dobio i sve ono što se u njoj nalazi.

Tako nekako u ovom božićnom vremenu govori i današnja Poslanica Efežanima. Kaže da nas je Bog blagoslovio *svakim* blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu. Koji je smisao ovoga himna i ovih tvrdnji?

(Bog) nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima. Na što se to odnosi? Sveti tekst tumači kako to znači da nas je Bog, još prije negoli je svijeta i nas bilo, odlučio učiniti nas svetima, sebi sličnima, da budemo dio njegove obitelji, njegovi istinski sinovi i kćeri. I to sve dobrohotnošću svoje volje, dakle iz čiste ljubavi. Htio je dakle od samih početaka da uzmemo udjela u njegovom božanskom životu. Ni manje ni više! Eto, mi smo dionici takvog spasenja. Sveto pismo pripovijeda kako su prvi ljudi bili prijatelji Božji, kako su živjeli u ravnoteži i u skladu sa sobom, sa svim stvorenjem i sa svojim Stvoriteljem. Međutim čovjeku koji je pao, Bog šalje svojega Sina i od čovjeka, spasenjem Isusa Krista i snagom Duha Svetoga Bog čini još mnogo, mnogo više. Od samih početaka nas je predodredio da budemo sveti i bez mane pred njim. Kako je to moguće? Opet, po Isusu Kristu. On je jedini svet, on je jedina prava žrtva koja je bila bez mane, on, nevini i neokaljani Jaganjac prinio je sama sebe. A njegovo je spasenje takovo, da on nas suobličuje sebi. Tako smo mi, u Kristu i po Kristu, snagom njegovih otajstava, snagom njegova spasenja sveti, kristoliki i bogoliki. Istom Kristovom milošću, tj. vazmenim otajstvom njegove muke, smrti i uskrsnuća postajemo sinovi i kćeri Božji. Tko li to od ljudi može do kraja dokučiti? Tko bi mogao izreći dubine i visine toga otajstva? Zar da ne zanijemimo? Što reći i kako Bogu zahvaliti? Bit će nam potrebna cijela vječnost da to sagledavamo i da za to Boga slavimo.

U Kristu. Nema nam drugoga Spasitelja i nema drugog puta do Boga Oca, osim po Kristu Isusu, našem Gospodinu. Zato nam je njegov život uzor, zato ga nastojimo nasljedovati i po vjernosti Ocu nebeskom i po ljubavi prema slabima i nemoćnima, prema svakom čovjeku. Zato nam nikad dosta naviještanja evanđelja, čitanja Novoga zavjeta, razmatranja i zahvaljivanja. On je Početak, u jemu je sve stvoreno, po njemu se sve spašava, u njemu će sve stvorenje postići konačno spasenje.

Koje li nade u pozivu njegovu. Kristovo spasenje za nas je poziv, tj. to se spasenje može i treba sve više i više u nama ostvarivati. Doista, valja nam svednevice ponirati u tajne i otajstva nadspoznatljive ljubavi Kristove, valja nam sve više i više zahvaljivati. I to je ona životnost našeg kršćanskog življenja: Božjom mudrošću po Duhu Svetom spoznajemo spasenje kojim smo uzdignuti u tolike visine, spoznajemo svu veličinu Božje ljubavi prema nama. Božjom milošću trudimo se nasljedovati Kristovu ljubav prema Bogu i bližnjemu i konačno sve više i više Bogu zahvaljujemo i ispunjamo se njegovom milinom. Upravo kako veli onaj himan: „*Tko kuša, taj tek pravo zna što znači ljubav Gospodnja*“.

Zvonko Pažin